

Sygn. akt IV CZ 57/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Gminy B.
przeciwko R. B. i B. B.
o wydanie nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2020 r.,
zażalenia pozwanych
na postanowienie Sądu Okręgowego w S.
z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną pozwanych wskazując, że zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych a niekwestionowana przez pozwanych wartość przedmiotu sporu wskazana przez powódkę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wynosiła 41,25 złotych. Pozwani nie kwestionowali tej wartości przed Sądem pierwszej instancji i nie była sprawdzana w trybie art. 25 k.p.c., stąd pozostaje ona aktualna również w postępowaniu

apelacyjnym oraz kasacyjnym mimo wskazania przez pozwanych w skardze kasacyjnej kwoty 58000 złotych jako wartości przedmiotu zaskarżenia.

W zażaleniu pozwani zarzucili naruszenie art. 25 § 1 w zw. z 398²¹, 386 § 2, 378 § 1, 368 § 2, 398² § 1 i art. 398⁶ § 2 k.p.c. oraz 87¹ § 1 k.p.c. i wniesli uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył:

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 25 k.p.c. przez nieuprawnione badanie przedmiotu wartości sporu na etapie wniesienia skargi kasacyjnej w sytuacji, gdy nowa wartość została podana na etapie postępowania apelacyjnego.

Unormowania zawarte w art. 25 i 26 k.p.c. stabilizują wartość przedmiotu sporu w celu określenia właściwości rzeczowej sądu i opłat sądowych, natomiast nie mają znaczenia dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w celu ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r., V CZ 90/14, z dnia 20 listopada 2014 r., V CZ 81/14 - nie publ.). Dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym art. 25 § 1 k.p.c. stosowany jest jedynie odpowiednio (art. 368 § 2 w zw. z 398²¹ k.p.c.) a jego § 2 nie ma zastosowania. Z tej przyczyny zarzut, że wartość wskazana w toku postępowania apelacyjnego jako sprostowanie wartości przedmiotu zaskarżenia nie była kwestionowana przez Sąd, nie ma istotnego znaczenia. W sprawach, w których dopuszczalność skargi została uzależniona od odpowiedniej wartości przedmiotu zaskarżenia, Sąd uprawniony jest do jej badania i oznaczenia prawidłowej wartości. Powoływana przez skarżących okoliczność wskazania jako przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym kwoty 58000 zł nie może wyrzucić pożądanego przez nich skutku, bo motywem jej podania było zakwestionowanie podanej wartości przedmiotu postępowania w wysokości czynszu dzierżawnego podczas gdy pozwani twierdzili, że dzierżawcami nie są. Nie kwestionowali więc wysokości podanego czynszu dzierżawnego lecz uważali, że nie ma on w tej sprawie zastosowania skoro nie mają przymiotu dzierżawców. Stanowisko to jest niezgodne z treścią art. 23² k.p.c., zgodnie z którym w sprawach o wydanie nieruchomości posiadanej bez tytułu prawnego wartość przedmiotu sporu oblicza się przyjmując stosownie do rodzaju nieruchomości i sposobu

korzystania z niej, podaną przez powoda sumę odpowiadającą trzymiesięcznemu czynszowi najmu lub dzierżawy należnego od danego rodzaju nieruchomości. Wskazanie więc przez pozwanych jako wartości przedmiotu zaskarżenia rynkowej wartości nieruchomości nie może być skuteczne.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach należnych pełnomocnikowi z urzędu nie orzeczono wobec braku wniosku w tym przedmiocie.

jw